

Revista Crítica Penal y Poder

2017, nº 12

Marzo (pp.290-300)

Observatorio del Sistema Penal y los Derechos Humanos

Universidad de Barcelona



**VIVÈNCIES DE LA PRESÓ EN RELACIÓ A LA DROGODEPENDÈNCIA:
ENTREVISTA A UN PRES ADDICTE A SUBSTÀNCIES PSICOACTIVES,
ACTUALMENT EN LLIBERTAT CONDICIONAL I REALITZANT UN
TRACTAMENT DE DROGODEPENDÈNCIES**

*EXPERIENCES FROM PRISON IN RELATION TO DRUG ADDICTIONS: INTERVIEW TO A TAKEN
ADDICT TO SUBSTANCES PSICOACTIVES, ACTUALLY IN CONDITIONAL FREEDOM AND REALISING
A TREATMENT OF DRUG ADDICTS*

Josep Maria Lloró Soler

Universitat Autònoma de Barcelona

RESUM

Segona entrevista d'una sèrie dedicada a la drogodependència dins de les presons catalanes, la primera va ser publicada en el núm. 9 d'aquesta revista on s'entrevistava a la mestra i educadora Rosa Canet Soler. Aquesta última és la transcripció de l'entrevista a Joan Carles, que ha estat 15 anys a la presó i recentment ha obtingut el tercer grau i sortirà en llibertat condicional. A estat internat a la presó Model de Barcelona, Brians, Brians II, Quatre Camins, Tarragona i Lleida, a Ponent. Actualment està realitzant un tractament d'addiccions al "Centre Terapèutic La Garriga".

Paraules clau: Entrevista, drogodependència, presó

ABSTRACT

Second interview of a series on drug addiction in Catalan prisons, the first was published in nº 9 of this magazine, which interviewed the teacher and educator Rosa Soler Canet. The latter is the transcript of the interview with Joan Carles, who has been in prison 15 years and recently won the third degree and released on parole. A state committed in the Model prison in Barcelona, Brians, Brians II, Quatre Camins, Tarragona and Lleida, in Ponent. Is currently doing a treatment for addictions to “Centre Terapèutic La Garriga”.

Key words: Interview, drug addictions, prison

Penses que la presó és una institució que busca reformar positivament a les persones que compleixen condemna i afavoreix la reinserció en la societat?

No busca reformar, no hi ha interès a reinserir. És un negoci. L'única cosa que busquen són subvencions. Et deixen allí fins que no poden tenir-te més. Al “peculio” se li diu als diners que ingressa la família en efectiu o bé per correu mitjançant un gir. Aquests diners tu no els veus, a tu et donen una targeta de plàstic o una clau però en cap cas efectiu, perquè no hi hagi “tripijocs”, així ho fan ells. La quantitat de diners que ingressen les famílies, ben invertit, dona molts beneficis i interessos. T'ho gastes en l'economat que és més car que en “El Corte Inglés”, és un robatori a mà armada. Després la despesa en telèfon, com pot ser que et cobrin per vuit minuts a un mòbil 2,40 € si qualsevol tarifa et surt a 0,80 €, imagina't a cinc trucades cada intern, a 2,40 € són 1.500 interns que truquen, són molts minuts i molts diners.

Després estan els tallers productius: el sùmmum és que et diuen que cotitzes a la seguretat social, però no et diuen que de quatre hores tan sols cotitzes una, a més estan els diners de la producció, més o menys per cada peça et donen cinc cèntims, a ells se les paguen a 0.50 €, a més del transport i altres costos, també tenen subvencions, més els enganys a la seguretat social. Són molts diners, per això mantinc que és el negoci del segle.

Abans et donaven un “kit higiènic” ara l'has de pagar. Si no fos un negoci, ningú es plantejaria les presons privades. De fet molts serveis ja estan privatitzats, com per exemple, l'economat, la cafeteria, el menjador, la neteja de la institució i els tallers productius.

Has rebut, dins de la presó, algun tracte diferencial per patir la malaltia de drogodependència?

Sí. Encara que és cert que, d'alguna manera és com un peix que es mossega la cua. Perquè tu mateix et fiques en un forat. M'explico, tu t'obres explicant la teva malaltia i com que no hi ha recursos, ni mitjans per tractar-la, el que fas és retardar la teva sortida. El tracte diferencial consisteix que tens un seguiment més a fons dels funcionaris amb l'única fi d'enxampar-te alguna substància i en conseqüència, obrir-te un expedient disciplinari.

Has participat en algun tractament de deshabitació? Si és així, en què ha consistit?

Generalment això ho sol donar un educador, normalment no ho dona un professional que entengui la malaltia, agafa un temari de drogodependències i es limita a tenir a vuit, deu, dotze interns, ficats en una aula durant una hora i mitja, i s'està allà justificant el seu sou. No pot ser, que s'estigui parlant de la malaltia aquesta i una vegada surts d'allà, la gent està pensant quan anar a prendre, o on està la paperina. Llavors, és molt complicat fer alguna cosa seriosa veritablement, allà dins, en aquestes circumstàncies és irreal, les persones que realitzen aquests programes no estan suficientment preparades per tractar aquesta malaltia, ni disposen dels mitjans necessaris.

Pel que em dius hi ha dotze persones en cadascun d'aquests programes...

Si normalment hi ha entre vuit, deu, dotze interns que quan acaba el curs es queden en quatre, tres, dos, i perquè no els han enxampat en una analítica, perquè han estat més llestos. Generalment aquests cursos es fan per obtenir els permisos, però veritablement no es tracta la malaltia.

Llavors, s'aconsegueixen uns beneficis per fer bé el tractament...

Efectivament. El curs pot durar tres mesos, si tu tens la sort de què et fan controls i no dones positius, això dona peu a què, se't pugui plantejar demanar un permís.

Qui participa d'aquests programes, perquè si em dius que hi ha entre vuit i dotze interns, deu haver-hi una selecció molt rigorosa...

Per accedir a aquest programa has d'estar acreditat que ets toxicòman; en la sentència normalment ja ho posa, perquè has tingut un atenuant, o potser t'han enxampat amb droga allà dins, o sota els seus efectes. L'educador apunta a tota la gent, i més o menys, per ordre d'arribada, o a gent que li queda potser més temps que a d'altres, a aquests els deixen enrere. Però, no crec que ho facin malament, crec que ho fan el millor que poden amb els mitjans que tenen, efectivament, jo no he vist que t'hagin deixat de costat, em vinc a referir al fet que, clar, fer un tractament d'aquests sense mitjans ho veus una mica absurd, és absurd veritablement. Perquè clar, aquesta malaltia és molt àmplia i hi ha molts factors i cal estar pendent d'ells, no es tracta solament de deixar de consumir, això és el més fàcil. Deixar de consumir per a mi, sincerament és el més fàcil, jo crec que el més complicat ve després, per les coses que has de fer, les situacions de risc que has d'evitar, llocs on no has d'anar, coses que no has de fer.

Diguem que la presó no és l'ambient més adequat per fer una recuperació...

A la presó això és impossible, jo no he pogut mai, he fet tots els tractaments que es donen, tots els que hi ha hagut, i jo no vaig poder fer res bé fins que no em vaig ficar en el D.A.E¹, que està apartat de tot.

Perquè ara no m'estaves parlant del D.A.E, ara estaves parlant d'un altre tipus de tractament...

Ara estava parlant en general, del que és qualsevol mòdul de drogodependències dels que es donen, que es diuen així perquè mira, perquè queda bé quan vénen les visites, els directius i la gent aquesta que inverteix, queda molt bé dir: mira veus, aquest és el departament de toxicòmans, aquí tenim això, aquí tenim allò altre. Les visites aquestes les fan molt bé, això ho saben fer perfectament, si fessin igual de bé els tractaments que han de fer, com les visites, jo crec que la cosa aniria d'una altra manera.

Quan parles de les visites a què et refereixes?

Bé doncs, les visites es fan de tant en tant, ve un grup de gent, de directius, de la direcció general, que ve a veure com s'inverteix els diners, i clar, aquí es munta una “parafernàlia”, que de vegades et fan venir ganes de pegar quatre crits, i dir: això és mentida tot, m'entens! El que passa és que està així muntat.

Eres atès per algun psiquiatre o algun psicòleg, periòdicament, quan estaves en tractament en aquests mòduls per drogodependents?

No, no, no, mitjans per a això no hi ha. El psiquiatre no intervé allí per res, si vas al psiquiatre és perquè et donin pastilles, el psiquiatre no et tracta. Si demanes dia i hora amb el psiquiatre és perquè et doni pastilles, perquè et pugui la medicació i per evadir-te més, encara si cap.

Pel que fa al psicòleg, sí que és veritat que, cada intern en té, el que passa és que l'atenció és molt reduïda. Perquè si, és veritat que cada intern té un equip de tractament, que consisteix en: un educador, un treballador social, un jurista, i el psicòleg. Però clar, aquestes quatre persones, han d'atendre a cent vuitanta interns. Llavors, si, pots veure'ls de tant en tant, però clar, de tres mesos en tres mesos, veure al psicòleg una hora, no n'hi ha prou.

Jo he conegut aquí a professionals, que el seu treball els agrada, i que li posen ganes, i que intenten ajudar-te. Però clar, és que no tenen mitjans, és que és evident, perquè aquesta persona no es pot bolcar en tu, per molt que vegi que estàs fent un esforç, i que estàs tirant endavant; no pot centrar-se en tu, perquè té cent vuitanta interns més, dels que també

¹ Departament d'Atenció Especial, on es tracta la drogodependència mitjançant un programa lliure de drogues, en unes condicions més favorables per tractar aquesta malaltia.

preocupar-se, llavors es fa molt complicat. Si és cert que hi ha gent que li posa molta obstinació i gent molt vàlida, professionals molt vàlids. També he conegut “petards” a patates. Però és veritat que he conegut a professionals i on e n’hi hagi, un deu. Però clar el seu treball es veu limitat pels mitjans i per la pressió, dels mateixos companys.

Penses que la presó està preparada, tant en mitjans tècnics com a humans per tractar la recuperació d'una persona que pateix drogodependència? En cas contrari, reconeixes algunes d'aquestes manques?

No, no està preparada, ni en mitjans tècnics ni humans. En primer lloc, no tenen molta idea del que és veritablement aquesta malaltia. I en segon lloc, no et donen suport o ajuda suficient per poder tirar endavant estant dins, ni quan surts en llibertat. En el Departament d'Atenció Especial (D.A.E.), és on veritablement es treballa una mica millor. Encara no hi ha, veritablement, una conscienciació del que és la malaltia, per part de tots els professionals, amb alguna excepció, que si sap de què parla. Perquè en el meu cas, per exemple, la psicòloga que a mi em porta, és una senyora que, bé doncs, sabia fer el seu treball. Hi ha d'altres professionals que tenen ganes, tenen interès, però no saben o no veuen veritablement les dimensions que té aquesta malaltia, o sigui que es deixen molts caps per lligar.

És a dir que realment no tenen molta idea del que és aquesta malaltia...

No tenen encara la formació, que jo crec, necessària per entendre les dimensions que té aquesta malaltia. Que no és que sigui res de l'altre món, però, hi ha conceptes que ja s’han de donar per sabuts, com que: no s'ha de prendre gens de droga, de cap tipus, per tant no s’ha de beure gens d'alcohol, etc. Una sèrie de coses elementals, evitar la prostitució, el joc, etc.

És a dir que, no us parlen d'estímuls directes, d'estímuls indirectes, control d'estímuls, etc. No s'aprenen els conceptes que s'utilitzen al tractament que estàs fent ara en el centre terapèutic, fora de la presó...

No, no té res a veure, però jo crec que és per què no ho entenen, doncs això, que per exemple la prostitució, el joc, fer segons quines coses, doncs són estímuls directes, m’entens, no solament és el fet de no ingerir substàncies. No, no, no, hi ha moltes més coses que veritablement no saben.

Has viscut situacions, dins de la presó que consideris perjudicials o dificultin la recuperació d'una persona que pateix drogodependència? Podries descriure algunes?

Sí. Sempre. Després d'una hora, que és el que dura aproximadament una sessió de treball de drogodependències, per anomenar-la d'alguna manera, en sortir de l'aula et trobes novament amb la crua realitat. De manera que és gairebé impossible superar-ho.

És la presó un espai on el consum de drogues és habitual? Si és així quins són les substàncies que més es consumeixen?

Sí. És habitual. Les substàncies que més es consumeixen són els fàrmacs, tranquil·litzants (que habitualment donen els mateixos metges), l'heroïna i l'haixix.

Quan dic que és habitual em refereixo al fet que, vull dir, en quins espais se sol consumir. Hi ha tolerància per part dels funcionaris?

Tolerància no és que hi hagi, però mentre tu no els donis problemes ells a tu no et molesten. Però sí que és veritat que dos funcionaris en un pati enorme amb dues-centes persones, doncs, m'entens, si estan en una cantonada doncs la gent està fumant en l'altra, o es donen la volta i es fan una ratlla a la taula, o sigui, és molt habitual el consum, vaja, jo diria que és el més habitual. Després de menjar i dormir, és el més habitual que hi ha.

Existeix tràfic de drogues dins de la presó? En aquest cas quins són les vies d'entrada més habituals?

Hi ha vàries...jo aquí sincerament hi ha informació que no m'agradaria donar, perquè puc comprometre a altres persones i puc dir coses que jo no vull que sàpiguen els funcionaris. Però sí que és molt habitual, que entre d'una banda i per una altra, entra per tot arreu. Tant per part dels funcionaris com dels reclusos. Les substàncies amb les quals més es trafica són l'heroïna i l'haixix.

El que més em preocupa, és com una persona drogodependent aconsegueix droga mitjançant la medicació psiquiàtrica, o sigui, la persona drogodependent que va al psiquiatre i diu que té un problema d'ansietat, amb això és suficient perquè et donin medicació?

Si, si, si, i si no t'asseus i dones quatre crits, automàticament et recreen "trankimazin" perquè et calmis. Allí el que es tracta és de tenir-te el més anul·lat possible, per tant, si en demanes més, et donen més. Mentre t'estiguis aquí assegut i no molestis, si t'han de donar quatre pastilles més, te les donen, així ells estan més tranquils. Tant la medicació psicotròpica com la metadona. Qualsevol persona que està prenent metadona pot anar al metge i dir-li, escolta, puja-me-la que em noto ansiós, que em veig amb ganes; m'entens? No hi ha un control veritablement exhaustiu. Bé, a veure, si aquesta persona necessita més metadona, et pugen un cinc, et pugen un deu, i després vas a veure a un altre metge, perquè el de la metadona és un metge i després està l'altre, i li dius que et doni alguna cosa més, perquè tal, i clar la gent va amb unes "castanyes", que això ja no és ajudar a la gent, això és tenir-la allí anul·lada.

Deies que estàs fent un tractament lliure de drogues al D.A.E., has hagut de viure situacions desagradables, com haver de compartir cel·la amb altres persones sota els efectes de qualsevol substància, o has hagut de patir altres estímuls greus?

Desgraciadament, la gent no és conscient, es posa a parlar massa, es posa a fer coses per efecte del consum, no dorm el que ha de dormir, no respecta el que ha de respectar, perquè clar, no és per la persona, és per l'estat d'intoxicació en què es troba, no està centrat. Si una persona no està centrada, no és conscient què potser el company està dormint, i t'aixeques. En fi, això és com al carrer mateix, jo sempre ho he dit, allò és com una ciutat però en petit i tancat, però vaja, és el mateix.

Penses que si un pres consumeix dins de la presó, patint drogodependència, ha de ser sancionat o exclòs d'un tractament per addicció?

No. Encara que la sanció sol consistir a expulsar-te momentàniament per tornar a recuperar-te després d'un temps, de vegades anys. La raó que tornin a incloure't en un programa és que no tenen res més per oferir-te i alguna cosa han de fer amb tu. La falta de mitjans i la necessitat que tenen de tenir-te ocupat, que els interns participin d'una sèrie d'activitats. Perquè clar, ells com a professionals han de dir, bé, a veure vostè com es guanya el sou. Doncs miri, jo faig això de dotze i mitja a una i mitja, i de tres a cinc faig aquest altre curs, etc.

Pel que fa al consum de drogues, no sé com dir-te, és com un supermercat, mentre hi hagi gent amb necessitat de comprar aliments, doncs va demanant. En aquest cas al personal no li falta droga, no li falta perquè és impossible que aquí una persona deixi de consumir del tot, sempre ho he dit, el que potser està consumint heroïna i per sort la deixa, s'embolica amb els porros i amb les pastilles. Veritablement el que és lliure de drogues, no ho he conegut fins que no he entrat en el D.A.E. En qualsevol cas, si descobreixen en una analítica que, has estat consumint, si estàs realitzant algun programa de prevenció de recaigudes, has de tornar a repetir-lo, i si estàs sortint de permís, et sancionen un parell de permisos com a precaució, però en realitat ho fan per por que delinqueixis i algun alt responsable els cridi l'atenció (sobretot si no surten les estadístiques).

En què consisteix el D.A.E.?

És el Departament d'Atenció Especial, això està fet amb bona idea. És un mòdul on hi ha una sèrie de gent, que està fent un tractament lliure de drogues, que no tenen contacte amb cap altre reclús de la presó, i d'alguna manera, es tracta la malaltia més seriosament. Però bé, també és el que deia abans, tothom que treballa allà no té veritablement clar com és aquesta malaltia, no entenen que hi ha molts factors que influeixen. El que sí que és cert, és que si una persona hi va amb ganes i veritablement vol recuperar-se de la drogodependència, de l'addicció, sí que és veritat que té aquí un espai important on pot, bé doncs, una mica, posar-se a pensar sobre la seva condició, i no tenir estímuls directes. Poder començar a dilucidar una mica la magnitud de la malaltia. I quan surts d'aquí, llavors, ja posar-te en tractament, si tens ajuda o recursos, en un lloc on l'entenguin veritablement. Però sí que és cert que ajuda molt. El que passa és que, si és veritat, que l'accés està molt limitat. A més tots els D.A.E. que hi havia als altres centres ja els han tancat, només queda

el de Brians II, perquè no hi ha mitjans, no hi ha recursos. És un recurs que realment funciona, però no hi ha diners.

Perquè clar, us tenien en un mòdul apartat de la resta d'interns?

Ens tenen en un mòdul apartat, a més es fan sortides programades, s'organitzen molts esdeveniments, no hi havia tràfic de drogues, no compartim pati amb altres interns, estem aïllats. És més, quan tu vas a un vis a vis, o a comunicar-te on va tothom, ja hi ha uns horaris especials perquè aquí no et vegis amb ningú. O sigui, està ben fet, està ben plantejat. El que passa és que ja et dic, els han tancat tots, menys aquest que no sé el que li quedarà, perquè també li anaven al darrere; abans els funcionaris anaven de paisà, ara ja els han posat una altra vegada l'uniforme. Clar, és que hi ha moltes coses que, ja et dic, és tot per falta de mitjans. Ja s'està veient que aquí fora, en la societat, estan havent-hi moltíssimes retallades, per tant a les presons és on primer fan la "tisorada".

Que hauria de canviar a la presó perquè les persones que pateixen aquesta malaltia tinguin la possibilitat de recuperar-se?

El que jo ja d'entrada crec, és que ja no hauries d'anar a la presó. Les persones que tenen un problema amb l'addicció i delinqueixen per aquests mateixos motius, jo crec que se'ls hauria de donar l'oportunitat, d'acord? Jo en el meu cas puc dir que me l'han donat, d'anar a una comunitat terapèutica, el problema és que jo, en el meu cas, vaig tornar a recaure i vaig tornar a delinquir. Però sí que és cert que d'entrada, no haurien de ficar a la gent a la presó, caldria ficar-la en un centre de rehabilitació, perquè segurament hi hauria molta gent que no tornaria a delinquir, ni a recaure. Perquè clar, ficar a un addicte en un lloc on més droga hi ha encara, si cap; no sé jo fins a quin punt és beneficiós.

Per acabar, volia comentar-te, que he estat veient una taula sobre el salari que cobra un intern per hora de treball, en cadascun dels Centres Penitenciaris de Catalunya, el màxim era el de Girona d'uns 4 € aproximadament, la resta no arribava als 3 € l'hora, el mínim a Tarragona amb 1,87 € i el de dones de Barcelona 1,78 €, són correctes aquestes dades?

Si t'estàs referint als interns, a 0,50 € l'hora, també. Jo ara et donaré a donar algunes dades: he treballat d'auxiliar administratiu pel CIRE, és una empresa privada que s'ha muntat allí un "jolgorio" que no vegis. He treballat sis anys per a aquesta gent, i jo et puc dir a tu que, són uns lladres. Perquè a mi m'han fet fer paranys i jo he vist els paranys que fan i et puc dir que, hi treballen interns que han guanyat i guanyen fins a 0,50 € l'hora. O sigui, que aquestes dades que has vist tu, ho hauràs vist en una pantalla on queda molt bonic tot, però la realitat és una altra. Això ja t'ho han pintat massa bé. Perquè si guanyen 3 € l'hora, tu imagina't, 3 € l'hora cada dia, per quatre hores al dia, són 12 €, per cinc dies que té la setmana laboral són 60 €, al mes seria no sé quant... La gent que està en tallers al cap del mes no arriba als 30 €, i si algun guanya 40 € o 50 € és perquè aquest mes ha vingut una mica més de feina, amb sort, i se'ls han emportat. Ja et dic que la gent no passa de 30 €. O

sigui que aquesta informació que tu has vist, és com el que abans t'he explicat jo sobre les visites. Que les visites queden molt bé a la foto, tot molt bonic i molt net, però quan marxen... ja m'entens. Són evidències que no surten en les xifres oficials i jo puc saber-ho perquè ho he viscut. És com el ministre aquest que tenim d'hisenda, igual, et dóna unes dades i després la realitat és una altra, doncs això és el mateix.

Doncs molt bé Joan Carles, no tinc més preguntes preparades, però jo seguiria aquí xerrant, així que si vols continuem...

A mi m'ha agradat molt, d'acord? Perquè jo d'alguna manera he intentat aportar-te la meva visió. M'agradaria dir-te, ja per acabar, que veritablement falten recursos perquè la gent pugui tirar endavant. Sí que és veritat que una persona que deixa de consumir, quan després surt al carrer, és molt difícil que aquesta persona pugui tirar endavant. Dur a terme una reinserció correcta i després seguir mantenint-se fora. El que si és cert que, quan ets en tercer grau, el CIRE mateix et segueix encara robant, encara que disposen d'algunes feines, que et donen, però són mínimes, són per, jo que sé, per un 3% de la població reclusa.

No sabia fins a quin punt a tu t'afectava això, però és que en realitat jo estava precisament cercant informació sobre maneres en què es pot ajudar a una persona que ha sortit de la presó o està en tercer grau. He vist que hi ha a diverses associacions, com "Andròmines", que fan un bon treball, però la repercussió és mínima per la quantitat de persones que es troben en aquesta situació. Tu per exemple has anat a alguna agència d'ocupació, per buscar feina, reconeixent la teva situació de pres en situació de semilibertat?

Ni ho he fet mai, ni ho faré. Jo he delinquit per la meua malaltia. Ara porto una abstinència de 22 mesos, estic en un bon moment, estic en un centre terapèutic en el qual m'estan aportant moltíssim i jo no tinc necessitat, gràcies a déu, crec que tinc recursos com per desenvolupar-me bé, sense haver de dir que sóc toxicòman i he estat a la presó, això ho puc considerar, en un moment donat si a mi em vingués bé, perquè es donessin les circumstàncies. Però jo, sincerament no tinc necessitat. Però sí que és cert que la majoria de la gent si la té.

Clar, és que jo et volia prendre com a exemple de la situació en la qual es puguin trobar altres persones...

La situació en què es poden trobar altres persones és que, els estan dient: quan surtis de la presó, torna a robar. No t'ho estan dient, però t'estan obligant. A veure, on va la persona que, en el cas que surti amb la llibertat total, que pot cobrar per l'excarceració quatre-cents euros i escaig, suposant que aquest sigui el cas. Perquè si et manen a la "secció oberta" que encara no tens la condicional, tu no cobres res. A veure com et pagues els viatges, que molta gent s'ha d'anar colant en el metro cada dia, si una persona és fumadora a veure com fuma. Hi ha unes despeses mínimes diàries, si surts al carrer a buscar feina. Aquestes

despeses estan i jo no sé el que, però alguna cosa haurien de fer. No sé, una targeta especial de metro, dir-te tingui, aquí té vostè, perquè quan surti d'aquí com a mínim pugui arribar a casa seva i tornar sense que el pari el revisor i el sancioni. Que donin alguna ajuda. Jo no dic que ens donin diners, però si per exemple, això que fa l'INEM amb els cursos, amb les targetes que donen; perquè tampoc has d'anar amb una targeta que marqui que ets especial, que ets pres, ni res. Calen mitjans, que almenys aquestes persones puguin anar, de les seves cases a la presó, sortir de la presó i tornar com a mínim sense haver d'anar colant-se en el metro o si han d'anar a portar un currículum a un lloc, que puguin anar com una persona decent. I no dic que sigui mala idea d'ells, però són suficientment llestos com per adonar-se que la situació obliga a això.

Ho he entès així, he vist que hi havia moltíssimes dificultats per a una persona que surt. A part que la seva economia es precària, després d'anys de viure a la presó...

Que surts amb una malaltia!, m'entens, tu surts amb una malaltia important com és l'addicció i això requereix una cura i una atenció especial. Si vas sumant tot aquest ventall de dificultats, resulta que aquesta persona, que fins i tot, potser dur molts mesos d'abstinència, a fora no et dura un mes, sense haver de consumir. I després d'un consum ve un altre, i després d'un altre ve la reincidència per delinquir i a partir d'aquí ja estem una altra vegada en la mateixa roda. Jo això ho he patit a les meves carns i, de debò, no sé, jo crec que hi ha altres maneres. Després per explicar-se, fer projectes i tot això són molt llestos. Llavors aquí que passa, és que són ximplers, o és que no arriben o no els dóna la gana d'arribar, què és el que està passant?

Moltes gràcies Joan Carles, això no acaba aquí, com tinc temps qualsevol dia t'ensampo amb una pregunta nova o algun dubte, alguna cosa que se'm pugui haver escapat alguna informació que vulgui contrastar...

Josep Maria, aquí estic per ajudar-te en el que pugui. I sincerament això ho estic fent, a part de per ajudar-te en el teu projecte, també ho faig perquè, si déu vol, i això arribes després, m'entens, més enllà encara. O si hi haguera algú a qui se li encengués la llum i posessin una mica d'atenció en tot això...

Jo ho faig amb aquesta intenció, pot ser pretensions, però no, no, no, jo penso que es pot arribar a millorar. Perquè tenim tantes raons, tenim tantes certeses; gràcies també a la informació que tu em dones, d'alguna cosa ha de servir.

Això es pot utilitzar, com en el cas d'altres malalties. Veritat que hi ha un dia de les malalties?, doncs, l'addicció és una més. És una malaltia crònica, que té tractament. Per tant posem-li els mitjans. Perquè és veritat que com a malaltia, té la seva dificultat, però, vinc a referir al fet que es pot recuperar a molta gent.

El que ocorre és que hi ha un 10% aproximadament de drogodependents, del total de la gent que ha començat a consumir droga, principalment alcohol. Però els que vénen

d'una situació marginal o que, en la vida, encara que partissin d'una bona posició han arribat a aquesta situació de marginalitat, acabant sense la possibilitat de fer un bon tractament perquè no tenen recursos, o no tenen una família darrere, que els pugui ajudar, etc. I aquesta gent acaba a la presó. I es crea la imatge que la drogodependència no és una malaltia i la relacionen amb la delinqüència, quan en realitat drogodependents n'hi ha moltíssims més, alguns que ni tan sols seran diagnosticats en la vida. El que ocorre és que potser tenen alguna possibilitat per disposar de recursos, de família...

Doncs si, estic totalment d'acord, aquestes persones sense recursos són “carn de canó”, a més els tracten de viciosos. Per això mateix jo crec que estic fent això per trencar una llança en favor de millorar aquesta situació. Fa vint anys hi havia un munt de recursos per tractar aquesta malaltia. Per què s'han eliminat, ara? Hi havia els D.A.E. i la seguretat social et tractava mitjanament bé. Jo fa disset anys que no prenc cocaïna i ho vaig aconseguir tractant-me a un centre públic. El que passa és que la vaig substituir per altres substàncies, però bé, no ha estat el mateix. Perquè amb la cocaïna, això era una bogeria i a mi m'han ajudat en un centre públic. O sigui que, em vinc a referir, que els mitjans professionals estaven i estan. El que passa és que no s'inverteix el que s'ha d'invertir. No se li dona la suficient importància que té. També és cert que estem travessant per uns moments complicats. Però és que a més no hi ha prou consciència, com hi ha d'haver consciència de l'addicció si agafen a una família que porta el pare treballant trenta anys i el deixen al carrer. Com hi ha d'haver conscienciació sobre aquesta malaltia, si no la tenen ni amb aquestes persones. Aquí hi ha alguna cosa que no està funcionant bé, i fins que això no se li doni la volta no podrem començar a fer alguna cosa. Per què és el que tu dius, hi ha tractaments que per desgràcia només se'ls poden permetre uns quants, però a mi m'agradaria que tothom pogués tenir l'opció de disposar dels mitjans dels quals avui dia jo dispo.

A mi el que m'agradaria és que el tractament que estàs fent aquí, es portes a les presons...

És més que ja no entressin a les presons, perquè, ja no faria falta, aquestes persones es recuperarien i no tornarien a delinquir, ni a reincidir, ni a recaure, ni res. Però és que no els dona la gana...

Bé Joan Carles, em torno a acomiadar de tu i et torno a donar les gràcies; si vols seguim o ja seguirem en una altra ocasió. Jo continuaria preguntant-te i xerrant sobretot tot això. De totes maneres sé que, m'ajudaràs, en qualsevol dubte que tingui...

Aquí em tens pel que faci falta....